

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 743/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Berecom, advokátska kancelária, DOMUS PETRA, Pod Sokolice 1/B, Trenčín, vo veci namietaného porušenia základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 11/2013 a jeho uznesením z 29. septembra 2016 a postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 114/2016 a jeho uznesením z 27. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. januára 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Dolný

Kubín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 11/2013 a jeho uznesením z 29. septembra 2016 a postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 114/2016 a jeho uznesením z 27. októbra 2016.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 2 T 11/2013-207 na verejnom zasadnutí konanom 29. septembra 2016 bez prítomnosti sťažovateľa podľa § 420 a § 419 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) s použitím § 50 ods. 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) vyslovil, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia z trestného rozkazu okresného súdu sp. zn. 2 T 11/2013 z 26. júna 2013 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 2 T 11/2013 zo 4. septembra 2014 neosvedčil a trest (odňatia slobody) vo výmere osem mesiacov nepodmienečne vykoná. Zároveň okresný súd podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil sťažovateľa na výkon tohto trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

3. Proti tomuto prvostupňovému rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd uznesením č. k. 3 Tos 114/2016-220 z 27. októbra 2016 podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu z 29. septembra 2016 zrušil a sám podľa § 420 Trestného poriadku a § 50 ods. 4 Trestného zákona vyslovil, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia z trestného rozkazu okresného súdu sp. zn. 2 T 11/2013 z 26. júna 2013 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 2 T 11/2013 zo 4. septembra 2014 neosvedčil, a preto mu nariadil trest odňatia slobody vo výmere osem mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

4. Podstatu sťažnosti podanej ústavnému súdu tvorí presvedčenie sťažovateľa, že v označených konaniach, v ktorých sa rozhodovalo o vyslovení jeho (ne)osvedčenia sa v skúšobnej dobe podmienenečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody, došlo k porušeniu jeho základného práva na obhajobu, a to tým, že okresný súd neospravedlnil neúčast' sťažovateľa na verejnom zasadnutí konanom 29. septembra 2016, na ktorom došlo

k vydaniu rozhodnutia o neosvedčení sa sťažovateľa v skúšobnej dobe, a stalo sa tak „napriek predloženým lekárskeým správam, v dôsledku čoho nebolo Sťažovateľovi umožnené vypovedať v konaní pred súdom“. Slovamí sťažovateľa okresný súd „odôvodnil svoje rozhodnutie o neospravedlnení Sťažovateľa na Pojednávaní doslovným výkladom ust. § 120 ods. 2 TP“.

5. Krajský súd tým, že sa „plne stotožnil s právnym posúdením“ okresného súdu, ktoré „je v rozpore s Ústavou“, takisto neprípustným spôsobom zasiahol do jeho základného práva na obhajobu.

6. Sťažovateľ dodáva, že „Zranenie, ktoré... utrpel, bolo v čase Pojednávania natoľko vážne... že prítomnosť Sťažovateľa na Pojednávaní by mu mohla spôsobiť trvalú ujmu na zdraví. Pritom... podložil tvrdenia o závažnosti zdravotného stavu tromi lekárskeým správami, pričom poslednou z nich bol nález na magnetickej rezonancie. Ten jasne preukázal závažnosť zranenie. Okrem samotného úrazu, v dňoch pred Pojednávaním, trpel Sťažovateľ aj silnou alergickou reakciou, zapríčinenou liekmi... Úraz Sťažovateľa bol v čase Pojednávania natoľko závažný, že si vyžiadal v novembri 2016 operáciu a z toho dôvodu, nie je možné považovať neprítomnosť odsúdeného na Pojednávaní za účelovú... Sťažovateľ taktiež trpel v čase Pojednávania aj závažnými zdravotnými problémami neurologického pôvodu, ktoré v čase Pojednávania neboli ešte diagnostikované.“.

7. Okresný súd, ako aj krajský súd „len doslovne, formalisticky aplikovali ust. § 120 ods. 2 TP a vôbec neprihliadali na vyššie uvedené skutočnosti ako celok. Pre všetky vyššie uvedené zdravotné komplikácie nebolo objektívne možné pre Sťažovateľa dostaviť sa na verejné zasadnutie a zároveň kvalifikovane vypovedať. Pre Sťažovateľa bolo v čase Pojednávania veľmi namáhavé pohybovať sa aj so zdravotnou pomôckou ako barle, nakoľko trpel veľkými bolesťami a z toho dôvodu argumentácia“ všeobecných súdov „neobstojí. Sťažovateľ nemohol v čase Pojednávania pre zlý zdravotný stav vykonať plnohodnotnú výpoveď, pričom výpoveď odsúdeného je dôležitým dôkazným prostriedkom... Doslovným výkladom ust. § 120 ods. 2 TP tak bolo porušené základné právo Sťažovateľa.“.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa - [REDAKOVANÉ] vyplývajúce z čl. 50 ods. 3 Ústavy - právo na obhajobu Krajským súdom v Žiline v trestnom konaní č. k. 3 Tos/114/2016-220 porušené BOLO,

2. Základné právo sťažovateľa - [REDAKOVANÉ] vyplývajúce z čl. 50 ods. 3 Ústavy - právo na obhajobu Okresným súdom Dolný Kubín v trestnom konaní č. k. 2 T/11/2013 porušené BOLO,

3. Uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 3 Tos/114/2016-220, zo dňa 27. 10. 2016, ako aj uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 2 T/11/2013-207 zo dňa 29. 09. 2016 sa ZRUŠUJÚ a vec sa vracia Okresnému súdu Dolný Kubín na ďalšie konanie.

4. Krajský súd Žilina a Okresný súd Žilina je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania.“

9. Návrhom doručeným ústavnému súdu 24. januára 2017 sa sťažovateľ podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) domáhal vydania dočasného opatrenia, ktorým by ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Tos 114/2016 z 27. októbra 2016 s odôvodnením, že mu „hrozí závažná ujma... tým, že bude musieť nastúpiť na výkon trestu odňatia slobody“.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

12. Podľa § 25 ods. 1 o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 11/2013 a jeho uznesením z 29. septembra 2016 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 114/2016 a jeho uznesením z 27. októbra 2016, ku ktorému malo dôjsť tým, že napriek predloženiu lekárskeho správ týkajúcich sa zdravotného stavu sťažovateľa okresný súd jeho neúčast' na verejnom zasadnutí, na ktorom došlo k vysloveniu neosvedčenia sa sťažovateľa v skúšobnej dobe podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody, neospravedlnil, verejné zasadnutie neodročil, o veci rozhodol, a tým mu neumožnil vypovedať v tomto konaní. Krajský súd tento stav svojím rozhodnutím odobril.

15. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

K namietanému porušeniu základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 11/2013 a jeho uznesením z 29. septembra 2016

16. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne (*„... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“*) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

17. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

18. Sťažovateľ mal možnosť podať proti uzneseniu okresného súdu z 29. septembra 2016 sťažnosť (čo aj využil), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd a v prípade jeho zistenia, že súd prvého stupňa, či už svojím postupom alebo rozhodnutím neprípustne zasiahol do základných práv alebo slobôd sťažovateľa, týmto poskytnúť ochranu. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o riadnom opravnom prostriedku sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 114/2016 a jeho uznesením z 27. októbra 2016

19. K namietanému porušeniu základného práva obvineného na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy je potrebné uviesť, že podľa judikatúry ústavného súdu sa týmto

článkom ústavy zaručuje všetkým oprávneným osobám, že budú mať čas na prípravu obhajoby, že budú mať možnosť pripraviť si obhajobu a že svoju obhajobu budú môcť predniesť právne významným spôsobom buď osobne, alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Účelom práva na obhajobu je poskytnutie príležitosti brániť sa proti obvineniu zo spáchania trestného činu a tiež sa brániť proti tvrdeniam o skutočnostiach, ktoré ovplyvňujú rozhodnutia v trestnom konaní v neprospech účastníka trestného konania. Obsahu a účelu priznaného zákonného a ústavného práva musí korešpondovať možnosť jeho reálneho naplnenia a uplatnenia tými subjektmi, ktorým bolo priznané (I. ÚS 17/99, I. ÚS 567/2016).

20. Nie celkom jednoznačná formulácia petitu sťažnosti (návrhu na rozhodnutie), vzbudzuje dojem, ako keby sťažovateľ svojou sťažnosťou napádal iba postup krajského súdu v napadnutom konaní, keď v bode 1 petitu absentuje konkrétna požiadavka vyslovenia porušenia základného práva na obhajobu uznesením krajského súdu. Z okolností veci však vyplýva, že postup krajského súdu vyústil do vydania jeho uznesenia č. k. 3 Tos 114/2016-220 z 27. októbra 2016, a preto ústavný súd v medziach vymedzených sťažnosťou sťažovateľa vychádzal pri svojom prieskume napadnutého konania z obsahu tohto uznesenia.

21. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Kompetencie ústavného súdu preto nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa ani na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

22. V nadväznosti na uvedené ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

23. Krajský súd uznesením č. k. 3 Tos 114/2016-220 z 27. októbra 2016 podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku prvostupňové rozhodnutie z 29. septembra zrušil a sám vyslovil, že sa sťažovateľ v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia z trestného rozkazu okresného súdu z 26. júna 2013 v spojení s uznesením okresného súdu zo 4. septembra 2014 neosvedčil.

24. K zrušeniu napadnutého rozhodnutia okresného súdu krajský súd pristúpil z dôvodu, že *„prvostupňový súd rozhodol, že odsúdený vykoná trest vo výmere 8 mesiacov nepodmienečne, takýto výrok je potrebné považovať za neúplný, nakoľko z toho nevyplýva presná špecifikácia trestu. Aj keď z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že sa jedná o trest odňatia slobody a táto skutočnosť je zrejmá aj z výroku o zaradení odsúdeného do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, je podľa názoru krajského súdu potrebné, aby konkrétne uvedený trest obsahoval aj výrok o neosvedčení sa odsúdeného a o nariadení jeho trestu.“*

25. Je zjavné, že dôvod zrušenia prvostupňového rozhodnutia nemá žiadnu relevanciu vo vzťahu k sťažnosti podanej ústavnému súdu, keďže nijako nesúvisel s námietkami sťažovateľa predostretými ústavnému súdu.

26. Relevantnou je tá časť odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu (korešpondujúca s námietkou sťažovateľa pre porušenie jeho práva na obhajobu), v ktorej krajský súd uviedol:

„Preskúmaním spisu krajský súd zistil, že sťažnostné námietky odsúdeného o porušení jeho práva na obhajobu, keď verejné zasadnutie prvostupňového súdu bolo vykonané v jeho neprítomnosti, nemožno považovať za opodstatnené. Z upovedomenia odsúdeného o verejnom zasadnutí vyplýva, že tento bol dostatočným spôsobom poučený, za akých okolností môže byť vykonané verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti a najmä bol poučený, že v prípade neúčasti zo zdravotných dôvodov je povinný predložiť súdu vyjadrenie lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na pojednávaní bez ohrozenia života alebo bez závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby. Zo spisu nepochybne vyplýva, že lekárske správy predložené odsúdeným prvostupňovému súdu neobsahujú vyjadrenie lekára, že by mu jeho zdravotný stav neumožnil zúčastniť sa verejného zasadnutia bez ohrozenia jeho života alebo bez závažného zhoršenia zdravotného stavu, alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby. Je teda zrejmé, že odsúdený nepredložil prvostupňovému súdu také potvrdenie lekára, ktoré by z vyššie uvedených dôvodov vylučovalo jeho účasť na súdnom konaní. Krajský súd sa preto nestotožňuje so sťažnostnou námietkou odsúdeného, že verejné zasadnutie nemalo byť vykonané v jeho neprítomnosti z dôvodu jeho ospravedlnenia a že postupom prvostupňového súdu došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu. Naopak, podľa názoru krajského súdu mal prvostupňový súd splnené všetky zákonné podmienky na vykonanie verejného zasadnutia aj v neprítomnosti odsúdeného. Pokiaľ odsúdený pripojil k podanej sťažnosti aj lekárske správy ohľadom svojho zdravotného stavu, ani z týchto nevyplýva, že by postupom prvostupňového súdu bol porušený zákon.“

27. Bližšie okolnosti predvolávania sťažovateľa a jeho obhajcu a následného vykonania verejného zasadnutia 29. septembra 2016 bez účasti sťažovateľa rozpísal v odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd, preto ústavný súd pre úplnosť považoval

za potrebné na tieto okolnosti poukázať. V príslušnej časti odôvodnenia rozhodnutia z 29. septembra 2016 okresný súd uviedol:

„Súd verejné zasadnutie dňa 29. 09. 2016 s poukazom na us. § 293 ods. 5 Tr. por. vykonal v neprítomnosti odsúdeného a jeho obhajcu, ktorí boli o termíne verejného zasadnutia riadne upovedomení a za prítomnosti náhradného obhajcu, ktorý bol odsúdenému ustanovený opatrením tunajšieho súdu zo dňa 26. 07. 2016, nakoľko zvolený obhajca odsúdeného opakovane žiadal o odročovania verejného zasadnutia z dôvodu jeho práceneschopnosti, pričom odsúdený trval na osobnej prítomnosti obhajcu na nariadených verejných zasadnutiach. Aj verejné zasadnutie dňa 29. 09. 2016 žiadal obhajca odsúdeného odročiť z dôvodu, že odsúdený má po úraze vážne poškodený križný sval kolena, ktoré poranenie znižuje jeho mobilitu a neumožňuje mu dostaviť sa na verejné zasadnutie. Predmetnú žiadosť obhajca adresoval súdu mailom deň pred termínom verejného zasadnutia. Súčasťou žiadosti boli lekárske potvrdenia, z ktorých nevyplýva, že by prípadná účasť odsúdeného na verejnom zasadnutí pre neho znamenala ohrozenie zdravia, prípadne vážne zdravotné komplikácie. Túto skutočnosť súd obhajcovi oznámil mailom dňa 28. 09. 2016. Opätovne toho istého dňa oznámil obhajca odsúdeného, že tomuto bol nariadený pokoj na lôžku a podľa názoru odsúdeného jeho prítomnosť na verejnom zasadnutí by pre neho znamenala nebezpečenstvo trvalej ujmy na zdraví. Opäť tieto tvrdenia však neboli podložené lekárskeým potvrdením v zmysle ust. § 120 ods. 2 Tr. por., preto súd telefonicky oznámil 29. 09. 2016 do advokátskej kancelárie obhajcu túto skutočnosť a neakceptáciu žiadosti o odročenie verejného zasadnutia.

Podľa predložených lekárskeých správ sa u odsúdeného nejedná o taký zdravotný stav, ktorý by vylučoval jeho prítomnosť na nariadenom úkone, o ktorom bol upovedomený. Nehovoriac o tom, že za pomoci zdravotnej pomôcky - ortézy, prípadne barly sa do budovy súdu mohol dostaviť a v budove je nainštalovaný výťah, preto ani nemusel stúpať po schodoch. Z dôvodu zabezpečenia prístupu zdravotne znevýhodnených občanov do budovy súdu je budova vybavená aj nájazdovou rampou, preto aj prístupové schody zvonka budovy možno obísť. Z uvedeného dôvodu súd považoval žiadosť o odročenie verejného zasadnutia za účelovú.“

28. Odhliadnuc od skutočnosti, že v konaní pred krajským súdom sťažovateľ bezpochyby mal možnosť predložiť konajúcemu súdu všetky svoje argumenty v jeho prospech (v podanom opravnom prostriedku), čím bolo v materiálnom zmysle dané zadost' základnému právu na obhajobu, ústavný súd preskúmal, či krajský súd poskytol ochranu tomuto základnému právu sťažovateľa v súvislosti s konaním pred okresným súdom.

29. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa súvisiacej s vykonaním verejného zasadnutia okresného súdu 29. septembra 2016 bez jeho prítomnosti poukázal krajský súd na naplnenie podmienok uskutočnenia verejného zasadnutia bez prítomnosti sťažovateľa najmä na poučenie o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti. Krajský súd následne vyhodnotil aj sťažovateľom okresnému súdu predložené listiny (lekárske správy), ktorých obsah ale podľa neho nenaplnil povinnosť vyplývajúcu z § 120 ods. 2 Trestného poriadku, t. j. nepreukazovali zákonné dôvody odročenia verejného zasadnutia zo zdravotných dôvodov sťažovateľa, keďže v nich absentovalo potrebné vyjadrenie lekára, že by mu jeho zdravotný stav neumožnil zúčastniť sa verejného zasadnutia bez ohrozenia jeho života alebo bez závažného zhoršenia zdravotného stavu. Na základe uvedeného krajský súd dospel k záveru o neexistencii dôvodu na odročenie verejného zasadnutia. Uvedené závery krajského súdu sú podľa názoru ústavného súdu založené na racionálnych úvahách, sú logické a dostatočne podložené, a preto taktiež plne ústavne akceptovateľné.

30. Sťažovateľ namieta, že okresný súd, ako aj krajský súd ustanovenie § 120 ods. 2 Trestného poriadku vyložili a aplikovali „doslovne, formalisticky“, čo s poukazom na rozhodnutie ústavného súdu v inej veci (nález sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 4. mája 2010) nepovažoval sa správne. Ústavný súd sa však s názorom konajúcich súdov stotožnil, pokiaľ tieto trvali na jasnom a určitom vyjadrení sa príslušného lekára, či zdravotný stav sťažovateľa umožňuje alebo neumožňuje jeho účasť na úkone, pretože podľa názoru ústavného súdu tu išlo o otázku, ktorú všeobecné súdy nemôžu s náležitou odbornosťou posúdiť a vyhodnotiť. Požiadavka na kvalifikáciu pre výkon funkcie sudcu všeobecného súdu nevyžaduje ani nepredpokladá taký rozsah jeho znalostí (vedomostí) v oblasti medicíny alebo zdravotníctva, aby tento bol spôsobilým zodpovedne z predložených lekárskejších správ adekvátne vyhodnotiť schopnosť účastníka konania (strany konania)

dostaviť sa k úkonu. Práve preto je v tejto otázke náležitým aplikovať doslovné znenie ustanovenia § 120 ods. 2 Trestného poriadku.

31. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd považuje postup a rozhodnutia krajského súdu, ako aj okresného súdu za plne rešpektujúce základné právo sťažovateľa na obhajobu zaručené v čl. 50 ods. 3 ústavy, preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

32. Vzhľadom na dôvod odmietnutia tejto sťažnosti sa rozhodovanie o sťažovateľovom návrhu na vydanie dočasného opatrenia stalo bezpredmetným.

33. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2017